

Han saa' fra Siden hen paa hende med et varmt Blik, der lyste af hellig Iver.

„Vil De sige mig“ — tilføjede han — „føjte De det den Gang selv paa samme Maade?“

„Jeg forstaar slet ikke, hvad De mener,“ sagde hun i stigende Uro og paaskyndede sin Gang.

„Aa jo, De forstaar mig nok, tror jeg. Og nu vil jeg tale aabent til Dem, Frk. Ragnhild. For se . . . jeg har nu tænkt mig, at Tiden var kommen, da jeg kunde gøre Dem lidt Gengæld. Nu er De jo ogsaa bleven ene. Den, der hidtil var Deres Ledsager her, er jo nu rejst. Maaske kan der da blive lidt Gehør for mig ogsaa. — — Ja, nu sér De saa utaalmodig ud. Jeg véd jo nok, at De foragter mig, at De har Medynk med mig . . . jeg véd det godt. Men det gør ikke Noget. Blot jeg kan faa Deres Sjæl i Tale. Og det faar jeg nok tilsidst. Om ikke nu, om ikke i Dag eller i Morgen eller i Overmorgen, saa naar min Tid kommer!“

„Jeg tror ikke, det nytter, vi taler om den Slags Emner, Hr. Hansted. De véd, vi tænker saa forskelligt, at . . .“

„Aa jo, det nytter nok . . . det nytter nok!“

„Ja — undskyld — men her er vi i hvert